

dele. Saafernt der blandt Arvingerne er insolvente Personer, ville disse naturligvis være meget glade ved at dele Boet og at løbe bort med Aktiverne. Naar da Kreditor kommer frem med sin Fordring, skal han maasse fordele den paa 10 Personer og maasse miste Noget af sit Tilgodehavende, som han ikke har Udsigt til at faae hos de Andre. Naar Reglen er den, at Kreditor kun har Ret til at holde sig til Arvingerne for saa stor en Værdi, som hver Arving har modtaget, vil dette let kunne ske. Efter Lovforslagets Regel kan der gjerne falde en Arv paa 1,000 Rd., uden at en Kreditor, som senere fremkommer med en Gjældspost af 100 Rd., kan blive dækket. Efter mit Skjøn er der ingenjomhelt Grund til, at Arvingerne ved en ensidig Behandling af Boets Formue skulle kunne stille Kreditor ringere baade i materiel og i procesuel Henseende end i det Dieblis Arveladeren døde. At han bliver ringere stillet i materiel Henseende har jeg godtaget, og at han ligeledes bliver det i procesuel Henseende, vil heller ikke være tvivlsomt. Ganste vist findes der en Bestemmelse, i Lovforslagets § 83, hvorved han bliver stillet noget bedre, end han nu er, idet han kan stævne Arvingerne til den Af dødes Bærning, men ogsaa her skal han dog stævne dem og have fat i dem, uagtet maaste Nogle af dem ere løbne til Amerika. I ethvert Tilfælde er han, naar han skal stævne Xi for En, ogsaa i procesuel Henseende ringere stillet. Man kan ikke uden videre slaa sig til No og sige som den ærede Drøfver: Det er oldgammel Ret hos os, og derfor have vi ikke gjort Forslag til Forandring deri. Det er ganske vist en gammel Ret, men derfor er det ikke jagt, at den er god, og dernæst forandres jo Forholdene ved denne Lov i mange Henseender, dels for saa vidt der indføres den nye Regel, at der, uagtet der finder offentlig Skiftebehandling Sted, ikke behøver at udstedes Proklama — dette have vi ikke kjendt tidligere — og dernæst er der en anden Følge af dette Lovforslag, der maa tages i Betragtning, nemlig, at der derefter meget hyppigere end hidtil vil indtræde privat Skifte. Der er imidlertid en Hovedbetragtning, som for mig gjør det meget urimeligt at ville fastholde denne, som jeg tror, uretsfærdige Lovbestemmelse, og det er den, at man i Pragis, saavidt muligt, i en lang Aarvække har stræbt at komme bort fra den, hvor man kunde. Det er nemlig bekendt for Enhver, som har givet sig af med Gjældsbreve, Panteobligationer og andet Egnende, at man overalt stræber deri at faae indført en solidarisk Hæftelse; der er neppe een af tusind Panteobligationer, hvori det ikke er bestemt. I det virkelige Liv, hvor Folks Nødsøvelighed gjør sig gjældende, stræber man altsaa at komme bort fra Reglen i Danst Lov 5—2—83, saa vidt det er muligt, men det er ganske vist kun muligt i de Tilfælde, hvor der udstedes Gjældsbreve. I de Tilfælde derimod, hvor der ikke udstedes Gjælds-

breve, ved Regningskrav o. desl., er det ikke muligt for Kreditorerne at sikke sig paa denne Maade. Fastholder man nu Reglen i Lovgivningen, uagtet det saaledes har vist sig, at man i Pragis vil bort fra den, hvor man kan, saa fastholder og sanktionerer man ydelligere den Forskjel mellem Gaandfristskreditorer og Regnskabskreditorer, der har været meget gennemgribende i den tidligere Lovgivning, men hvorfra man paa forskjellige andre Punkter, for Exempel ved Faltloven af 1858, er kommen bort, og der er ingen Grund til paa dette Punkt at stille Regningskreditorerne ringere end Gaandfristskreditorer. Der er gjort en Betragtning gjældende for ogsaa ved dette Lovforslag at fastholde den tidligere Regel, idet man har sagt, at dette Forhold nærmest kun vedrører Arvingernes materielle Nødsøvelighed, og at det ikke er det, hvorom der er Tale. Herved skal jeg gjøre opmærksom paa, at hele dette Spørgsmaal staar i den allernærmeste Forbindelse med Spørgsmaalene om Proklamas Udstedelse, om Boets Deling, om Tidspunktet for Dødsførelsen. Man siger nu ganske vist, at man, hvis man indfører denne Regel, gjør det nødvendigt for Arvingerne at udstede Proklama, og den ærede Drøfver har endog dertil føjet, at man gjør Arvingerne betænkelige ved at overtage Boet og selv at stifte. Dette Sidste kan jeg ikke indvømme, thi det staar i enhver Arvinges Magt, selv efter Lovforslaget, som det foreligger, at forlange Proklama udstedt. Det kan han altsaa gjøre og derved fri sig for den ubehagelige Situation, hvori han vilde komme, hvis han paa Grund af de andre Arvingers Ønske samtykkede i at undlade at udstede Proklama, uagtet han vidste, at Kreditorerne vilde holde sig til ham som den mest Solvente. Naar denne imidlertid siger, at det efter den af os opstillede Regel vil blive nødvendigt for Arvingerne at udstede Proklama, er dette ikke Tilfældet. Naar Arvingerne, hvad man jo i Almindelighed maa forudsætte, kjende hinanden og have Tillid til hinandens Vederhæftighed, behøves der ikke at udstedes Proklama, thi de vide da, at den Enkelte, om ogsaa Kreditorerne ville holde sig til ham, kan faae Pengene refunderede hos sine Brødre og Slægtninge. For saa vidt man vil spørge, hvorledes Forholdet vil stille sig i de Tilfælde, hvor Arvingerne ikke kjende hinanden eller ikke have Tillid til hinandens Vederhæftighed, saa vil jeg sige, at i saadanne Tilfælde, hvor Arvingerne vide om hinanden eller have Grund til at formode, at de ikke alle ere vederhæftige, fremtræder netop Uretfærdigheden lige over for Kreditorerne i et meget grelt Lys. Arvingerne skulde altsaa kunne sige: Vi tage hver Sit; vi have Gudsfelov intet Ansvar for hverandre; lad det blive Kreditorernes Sag, om de blive narrede. Der er desuden endnu en Betragtning, som jeg tillod mig at gjøre gjældende ved første Behandling, nemlig den, at naar der er Tale om en saadan Frygt for, at Gjælden